

PHILIP LARKIN

Fűnyíró

A fűnyíró akadt, kétszer; térdelve látom,
süni szorult be a pengék közé.
Halott. A magas fűben kuporgott.

Korábban láttam őt, etettem is egyszer.
Most megsértettem tartózkodó világát,
helyrehozhatatlanul. A temetés sem számít:

másnap én fölkeltem, de ő nem.
Az első nap egy haláleset után, az új hiány,
mindig egyforma; vigyáznunk kellene

egymásra, addig legyünk kedvesek,
amíg van rá idő.

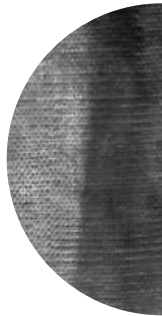
A távozások költészete

Ötödkézből a hír s akár
egy sírfelirat:
„Odavágta az egész cuccot
és elinalt” –
hangjúból kicseng: te is csak
helyesled, belásd,
ezt a merész, megtisztító,
elemi húzást.

S azt hiszem, igazuk van.
Az otthont s az otthonit
már mindnyájan utáljuk:
a szobám undorít –
s jó könyveim, jó ágyam,
a porcelán csecsebecsék
untatnak, mint ez a tökéletes élet.
Így az ilyen beszéd:

„Otthagytá az egész csürhét”
úgy felzaklat akár
ez: „A nő ledobta ruháit”
vagy ez: „Ne, te zabibetyár.”
Ha megteszi más, nekem is megy –
csak ez a gondolat
tart meg józannak, jónak.
De ma elindulok,

el én! dióhullt utakon gázlok,
bárka begyiben lapulok
jóságtól szőrösen – csakhogy
mesterkéltnél dolog
ez a tudatos visszakozz oda,
hol a célegyenes:
könyvek, limlom s egy élet,
mely vádlón tökéletes.

Az Arundel-sír*

Egymás mellett, arcuk kopott,
earl s grófnő kőben fekszenek,
elnagyolt csak az öltözet,
láncpáncél, redőzött ruha,
s csöpp célzás az abszurdra ott
lábuk alatt két kis kutya.

Szemet a prebarokk ilyen
nyíltsága nem is vonz, amíg
a jobb kézben fel nem tűnik
a bal kesztyű, üres, ezért
hökkenünk szédült-szelíden:
amaz tartja a hölgy kezét.

Nem hitték, tartós lesz e póz.
Jelképes hűség volt csupán,
amit baráti szem csodál,
szobrásznak kedves alkalom
latin nevekhez graszióz
hangsúlyra a talapzaton.

Nem tudták, hogy hamar hoz a
hanyatt egy helyben utazás
zajtalan légkárosodást,
hogy a volt bérlő mind kihal,
hogy az utód szem lát, noha
nem olvas. Ők zavartalan

* Síremlék Chichester katedrálisában.

kitartottak párban idők
széltén-hosszán. Hó hullt. A nyár
fénye füvet növelt. Madár
szemetelt fénylőn, hol korok
csontszemete gyűlt. S jönnek ők,
kiknek már rég más a soruk,

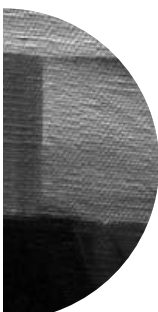
s törlik identitásukat.
Védtelenek páncéltalan
korunk zugában, hasztalan
gomolyog fel történetük
füstpázmaként, már nem marad
mindebből csak egy attitűd:

hamissá lényegíti az
idő át őket. A kövült
hűség (hitték-e?) címerük
lesz végleg. Ezért lehet egy
majdnem-sejtés majdnem igaz:
mi megmarad, a szeretet.

Aubade*

Nappal meló, félrészeg éjszakám;
négykor fenn vagyok, sötét, semmi nesz,
s míg földereng befüggönyözött szobám,
látom azt, ami mindig körbevesz:
egy nappal közelebb halálomat,
és nem köt le semmi más gondolat,
csak ez az egy: hol, hogy s mikor fogok
meghalni. Unt kérdés, de reszketek,
hogy majd haldoklom, majd halott leszek,
iszonyat ez, szűkölve borzadok.

Elmét vakít a fény. Nincs büntudat
– jótett-, szeretethiány s az idő
eltékozlása – csak bú amiatt,
hogy egy élet nem nyújt kivezető
utat rossz kezdetekből, nem vezet
sehova, csak ha kiüresedett
s biztos megsemmisülésbe szakad,
s hogy végleg nincs a semmibe veszett,
sem itt, sem ott és sehol sem lehet
soha; nincs ennél szörnyebb, igazabb.

Ez aztán különleges borzadály.
Nincs ellenszer. A vallás óriás
moly-ette zenés brokátot ajánl,
hogy játsszuk, sohasem lesz meghalás,
de tévhit az is, hogy észlény nem fél
attól, amit nem érez, mert nem él,
hisz épp az a félsz, hogy ki odajut,
nem lát, hall, ízlel, szagol és tapint,
nem szeret, nem vágy, nem gondolkodik:
anesztézis, de nincsen visszaút.

* *Hajnali szerelmes ének*

S így látóterünk peremén marad
egy életlen folt: örök félelem,
habozásba fúl minden akarat:
sok minden nem esik meg, ez igen,
s ha belátjuk, elkap a nagy kohó
iszonya, mikor nincs egy pártfogó
barát, se ital. Bátorság? Talán
elég, hogy más se félhessen, de kész:
aki merész, az szintúgy elenyész.
Meghal ki nyüszít, meg, ki ellenáll.

Dereng, a szoba formájára lel.
Bizonyos, mint egy szekrény, mit tudunk,
tudunk és tudjuk: nem szabadulunk,
hisszük vagy nem. Egy résznek menni kell.
Csengésre készek a telefonok
zárt irodákban, s a gondtalanok
bonyolult bérvilága kelne már.
Agyagfehér az égbolt, naptalan.
Végzendő munka van.
Postás vagy orvos házról házra jár.

Fordította: Szili József

